

PARAULA I VIDA

Un temps per a l'esperança

La nostra litúrgia comença un any nou. El temps que anomenem d'Advent, del qual avui és el primer diumenge, és el temps que ens prepara, durant quatre setmanes, per a la celebració del Nadal, el naixement de nostre Senyor Jesucrist. Tot l'any, però sobretot en aquest temps litúrgic, l'Església posa en els llavis dels cristians que celebren l'eucaristia aquesta súplica: «Veni, Senyor Jesús». És una pregària que ens ve des dels primers cristians i de la qual tenim constància en el Nou Testament, en les cartes de sant Pau i en el llibre de l'Apocalipsi.

En la societat actual l'esperança resulta molt problemàtica. Es respira més aviat resignació, desencís, frustració i de vegades fins i tot desesperació. El nostre món té molta necessitat d'esperança.

Conscient d'això, el Sant Pare Benet XVI ha volgut dedicar a l'esperança la segona encíclica, titulada *Salvats en esperança*. En aquest escrit proposa als cristians tres *llocs* d'aprenentatge i d'exercici de l'esperança, ben oportuns per al temps d'Advent. El primer és la pregària, com a escola d'esperança, perquè qui prega mai no està sol i no pot estar desesperat. El segon

lloc és l'actuar i el sofrir, que comporta l'acció humana. El tercer és el Judici final, perquè —diu el Sant Pare— «la fe en el Judici final és per damunt de tot i sobretot esperança, aquesta esperança la necessitat de la qual s'ha fet evident precisament en les convulsions dels últims segles». En aquest mateix text ens diu, citant sant Pau, que «un món sense Déu és un món sense esperança».

La ciutat de Barcelona va acollir, del 3 al 5 d'octubre, la XXV Trobada Internacional de Pregària per la Pau. Un dels punts en què més es va insistir en aquesta trobada interreligiosa fou en la necessitat que la nova dècada en què entrarem aviat sigui un temps de convivència i de diàleg a totes les instàncies, i no una dècada com la que tanquem, durant la qual «el món ha cregut més en la contraposició i el conflicte que no en el diàleg i en la pau». El text de la «Crida per a la pau», que resumeix l'esperit de la Trobada, acaba amb aquestes paraules: «Volem entrar en la dècada que s'obre amb la força de l'Esperit per crear un temps d'esperança per al món. Fa falta esperança. I nosaltres tenim esperança. La nostra esperança ve de lluny i mira al futur. Un destí comú és l'únic destí que pot tenir la humanitat. Que aquesta dècada pugui ser la dècada de la pau, del diàleg i de l'esperança.»

El Dr. Andrea Riccardi, en la seva intervenció en la cerimònia final de la Trobada, afirmà que «moltes de les actuals crisis polítiques s'expliquen per l'absència d'una missió per la qual es pugui viure».

Els cristians estem cridats a posar esperança en el món. Són els valors espirituals els que poden generar esperança i superar el desencís. Crec que la Trobada de Barcelona realment ha generat esperança. L'esperança que podem «viure junts en un temps de crisi», que era el lema de la Trobada. L'esperança de superar el terrorisme. L'esperança de reduir la pobresa en la nostra societat i a tot el món.

Com va dir també el professor Riccardi, «tenim l'esperança que amb la força dèbil de la fe puguem portar el nostre segle cap a un temps de pau: pau en la vida dels pobles, pau entre els pobles, pau entre les religions i pau en el cor dels homes. Aquesta és la nostra esperança i el nostre somni».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Presència cristiana a les presons

El 2 d'octubre passat va celebrar-se a la casa salesiana Martí-Codolar la XVII Jornada de Pastoral Penitenciària de Catalunya. Varen intervenir els mercedaris P. Josep M. Carod, director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de Barcelona, i P. Jesús Roy, coordinador de Catalunya; el Sr. Albert Batlle, secretari dels Serveis Penitenciaris de la Generalitat; i el cardenal Lluís Martínez Sistach, com a responsable de l'àmbit de l'acció social de l'Església a les diòcesis catalanes, el qual presidí l'eucaristia i agrà el treball que fan els voluntaris i els capellans dels centres penitenciaris, als quals animà a continuar treballant per fer present l'Església i el seu rostre de misericòrdia entre les persones privades de llibertat. Durant la jornada, es va reflexionar sobre les dues ponències presentades: una sobre els malalts mentals a la presó, a càrrec del Dr. F. Pérez Arnau, i una altra sobre els estrangers privats de llibertat, a càrrec de la jutgessa Remei Bona Puigvert.

GLOSSA

Han escrit al Papa

Han arribat a les meves mans un plec de cartes d'infants, d'entre nou i deu anys, adreçades al Sant Pare des de les seves escoles. Uns escrivien abans de la visita, els altres després. Entre les cartes prèvies una començava així: «A tu, Sant Pare, com et va? A nosaltres ens va bé i desitjaríem que també el viatge t'anés bé a tu. Tota la família preguem, cada dia, per aquesta intenció. Pensem anar a veure't i a saludar-te». Aquest infant té una imatge del Sant Pare propera, familiar. Li han parlat d'ell i l'ha acollit en la seva vida. El coneix i l'estima.

Són molts els qui li diuen que preguen per ell: «Tota la família preguem, cada dia, perquè el viatge et vagi bé». Ho fan des de la pregària personal, escolar o familiar. Una nena explica el seu mètode: «Tinc una llista de persones per les que prego, vostè també hi és. Pels qui no tenen família, pels qui no van a l'escola, pels qui no saben coses de Jesús, pels pobres i perquè hi hagin més sacerdots i per moltes coses més. Sé que vostè també ho fa». Prega pel Sant Pare i, ahora, confia en la seva pregària. Com un altre que escriu: «Et vull demanar un favor. Pots pregar per mi? Perquè tingui més paciència amb el meu germà i perquè sigui més ordenada. Jo també pregaré per

tu». Es tracta d'una proposta de pregària recíproca, confiada, expressada així per un altre infant: «Et dono les gràcies perquè sé que ens estimes i et recordes de nosaltres en les teves pregàries».

Després de la visita, un d'ells assenyalà una primera constatació: «Fa molt bé de pare de l'Església i és un pare bo. S'esforça molt en el seu treball. Ho vaig veure a la Sagrada Família quan ungia l'altar». L'agraïment es referma davant el mestratge i el guiatge del Sant Pare: «Gràcies per ensenyar-nos a estimar més Déu cada dia». No hi manca tampoc un consell: «Quan entraves a la Sagrada Família semblaves cansat, et vull donar un consell: si estàs cansat pensa en els que preguem per tu i veuràs com ho notaràs».

Així esperaven i veieren el Sant Pare alguns dels nostres infants quan vingué a dedicar el Temple de la Sagrada Família, el dia que, especialment, l'església d'aquesta terra entrà sota la mirada del cap de l'Església, principi de la unitat de la multitud dels creients, pastor i mestre dels cristians. «Jesús li va dir: I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva església i les forces del reialme de la mort no la podran dominar» (Mt 16, 17.18).

Enric Puig i Jofra, SJ

ANY MARAGALL

¡Oh!, ¿por qué no sale Antonio Gaudí a la calle a mediodía con el sombrero en la mano, pidiendo en alta voz a todos limosna para su templo? Yo quisiera ver eso, y si esta gente nuestra demasiado cuerda, enloquecía al fin de santa locura [...] Y allá lejos el templo se iría alzando solo, las piedras florecerían piedras, las columnas echarían arcos como ramaje, la bóveda se curvaría suavemente, la visión sería porque el pueblo sería. Y entonces sí que Cataluña entraría en los siglos con la majestad de un pueblo que ha hecho su templo nuevo. ¡Oh, visión, visión, quiero creer en ti! Quiero provocarte finalmente diciendo lo que Gaudí gritaría en alta voz por la calle a mediodía: «Una gràcia de caritat per l'amor de Déu...!»

(«Una gràcia de caritat...!» *Diario de Barcelona*, 1905)

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor».

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empujarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra.

Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor».

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén: Al final de los días estará firme el monte de la casa del Señor en la cima de los montes, encumbrado sobre las montañas. Hacia él confluirán los gentiles, caminarán pueblos numerosos. Dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob: él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, de Jerusalén la palabra del Señor.» Será el árbitro de las naciones, el juez de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, ven, caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. Vamos alegres a la casa del Señor.

Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Crist en majestat envoltat dels símbols dels quatre evangelistes. Baldaquí de Tost, Ribera d'Urgell (Alt Urgell), datat vers l'any 1200

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los romanos

(Rm 13,11-14)

Hermanos: Daos cuenta del momento en que vivís; ya es hora de despertarnos del sueño, porque ahora nuestra salvación está más cerca que cuando empezamos a creer. La noche está avanzada, el día se echa encima: dejemos las actividades de las tinieblas y pertrechémonos con las armas de la luz. Conduzcámonos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas ni borracheras, nada de lujuria ni desenfreno, nada de riñas ni pendencias. Vestíos del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. Antes del diluvio, la gente comía y bebía y se casaba, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo: a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo: a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por lo tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón estaría en vela y no dejaría abrir un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»

COMENTARI

Prou de dormir!

canvia. Quan es va produir, fa alguns mesos, la crisi econòmica que encara ens preocupa, gairebé ningú no s'ho esperava, i poca gent estava preparada per al que ha passat. Per això les conseqüències han estat tan negatives i tan duradores.

La gent preguntava a Jesús per la fi del món, volien satisfer la seva curiositat sobre el temps i les circumstàncies en què s'acabaria la història. Ell, en canvi, es nega a donar una resposta concreta sobre aquestes qüestions i els recorda que la condició humana comporta una inevitable incertesa sobre el futur. Els ve a dir que allò que compta és viure el present amb decisió i amb compromís.

Jesús aconsella els qui l'escolten que estiguin atents a la realitat, que siguin conscients dels temps que viuen. Els anima a estar sempre preparats per al que pugui succeir, i els adverteix que

quan arribi el moment decisiu cadascú haurà de respondre per ell mateix. Els diu que han de vetllar, és a dir, que han de restar desperts, ser actius i responsables, que han de viure de tal manera que no hagin de tenir por del futur. El qui actua amb coherència i amb uns valors sòlids, no tem els imprevistos.

Convé desvetllar-se i mirar endavant. Sovint ens veiem empesos pel nostre entorn a aprofitar al límit les possibilitats que tenim a mà, a espremer el present sense pensar en el demà. És cert que podem viure amb intensitat, però sempre amb una visió global de la vida, sabent qui som, d'on venim i cap on anem. Hem de preguntar-nos què volem i hem de ser coherents amb les nostres creences. La bondat, la veritat i la rectitud són una riquesa que ens prepara per a tot el que pugui venir.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Is 4,2-6 (o bé: Is 2,1-5) / SI 121 / Mt 8,5-11 ■ **dimarts**: Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22 ■ **dimecres**: Is 25,6-10a / SI 22 / Mt 15,29-37 ■ **dijous**: Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21.24-27 □ **divendres**: Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31 ■ **disabte**: Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8 ■ **diumenge** vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.): Is 11,1-10 / SI 71 / Rm 15,4-9 / Mt 3,1-12.

El P. Agustí Borrell és carmelita descalç i doctor en Sagrada Escripura pel Pontifici Institut Bíblic de Roma. Actualment és provincial dels Carmelites Descalços de Catalunya i Balears, professor a la Facultat de Teologia de Catalunya i en altres centres teològics, i secretari de l'Associació Bíblica de Catalunya. Va ser membre de l'equip de redacció de la BCI (Bíblia catalana, traducció interconfessional). Ha escrit llibres i articles sobre temes bíblics i d'espiritualitat carmelitana. A partir d'avui, diumenge primer d'Advent, farà el comentari de les lectures.

La vida humana està plena de sorpreses. Habitualment estem instal·lats en la rutina, i creiem tenir-ho tot previst i controlat. De sobte, arriba un fet inesperat que no deixa temps per reaccionar: una malaltia, un accident, una desgràcia natural... i tot

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Per què hi ha guerres en nom de Déu? (I)

Oriol: —Mare, si Déu és amor, per què hi ha guerres en nom de Déu?

Gràcia: —Oriol, els homes tenim una gran capacitat per empastifar el nom de Déu i utilitzar-lo per justificar els nostres interessos mesquins.

—Què vols dir?

—Vull dir que, moltes vegades, per legitimar una guerra, cal posar-hi el nom de Déu, però que, en el fons, només es busquen intencions humanes: poder, territori, riquesa, reconeixement.

—Però Déu hi té alguna cosa a veure?

—Déu no pot voler mai la mort d'un innocent, ni la destrucció massiva que comporta la guerra. No tan sols per a les persones, sinó per a tota forma de vida. Tota acció bèl·lica que tendeix a destruir indistintament ciu-

tats senceres o grans regions amb els seus habitants és un crim contra Déu i contra la dignitat de la persona, un crim que ha de ser condemnat amb fermesa i sense cap vacil·lació.

—Què pensa Déu quan veu tantes guerres al llarg de la història? Potser pensa que s'ha equivocat creant l'home?

—No ho sé, què en pensa. Li hauries de preguntar a Ell, però segur que no resta impassible davant d'aquest fet. La guerra repugna Déu, com li repugnen la crueltat, la humiliació, la tortura, la persecució, l'odi, la cultura de la mort. Déu és amor, no ho oblidis mai, però els homes tenim l'estranya habilitat d'emprar el Seu nom debades, fent-lo servir per als nostres interessos.

Francesc Torralba

(Ah, si? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

ENTREVISTA

MERCÈ CANO

El cant en la litúrgia

La Mercè Cano ha dirigit corals infantils, juvenils i d'adults i ha format part dels equips tècnics del Secretariat de Corals Infantils de Catalunya (SCIC), de les Corals Juvenils de Catalunya (CJC) i de la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC). Actualment, és la cap del departament de Música de l'IES Joanot Martorell d'Esplugues de Llobregat, dirigeix el cor La Fontana de Barcelona i, des de l'any 1972, està vinculada a les Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia de Montserrat —forma part de la comissió organitzadora—, que els dies 20 i 21 de novembre van celebrar el 40è aniversari.

Com entra en contacte amb el món musical?

La música sempre ha format part dels meus estudis. Quan ja feia batxillerat, l'escola de primària on havia estudiat ens va demanar a la meua germana i a mi que ajudéssim a dirigir la coral infantil que havia començat la Montserrat Saumell. Ella va insistir que anéssim a cursos de direcció i que cantéssim en alguna coral. El meu primer curs de direcció va ser una Trobada d'Animadors de Cant a Montserrat, amb en Lluís Virgili i el P. Gregori Estrada, l'estiu de 1972. A partir d'aleshores vaig fer molts altres cursos de direcció, però sempre tornava a les Trobades, fins que el P. Gregori em va proposar com a directora d'una d'elles.

Quina és la millor manera de fer estimar la música als joves?

Quan vaig començar a fer classes de música a EGB vaig tenir la sort de formar part de l'Escola de Pedagogia Musical de Catalunya liderada pel P. Ireneu Segarra. Ell ens va ensenyar que si poses passió i rigor en el que fas, aconsegueixes que la majoria de l'alumnat t'escolti. Actualment faig classes de música a joves de 12 a 17 anys. Tots escolten músiques força diverses, i el que cal aconseguir és que també la practiquin, cantant o tocant instruments.

Quin és l'objectiu de l'animador de cant?

A la comissió sempre ens ha semblat que l'important és l'assemblea, i el que s'ha d'escoltar a les celebracions és l'ànima d'aquesta. La finalitat de l'animador és fer cantar l'assemblea i, si a més dirigeix bé, molt millor. L'assemblea ha d'estar activa durant la celebració.

Oscar Bardají i Martín

Atender y escuchar da felicidad

Simone Weil fue profesora de Instituto en Francia, trabajadora de la Renault y pensadora francesa. Murió de tuberculosis a los 34 años de edad. Sus cartas y escritos dirigidos al sacerdote dominico P. Perrin son reflexiones de una mujer que vive esperando recibir una señal de la irrupción de Dios en su vida. Los textos se agruparon bajo el título *En la espera de Dios*. Es de ella la frase que puede dar sentido a muchas vidas:

—«Las personas que son infelices tan sólo necesitan una cosa: que alguien les preste atención.»

El profesor de la Facultad de Psicología de la Universidad Autónoma de Barcelona Dr. R. Roche, de fe católica y padre de siete hijos, afirma que:

—«Escuchar con atención a otra persona que tiene necesidad de ser atendida —que es participar activamente con afecto, con la mente, con el corazón, emotivamente— beneficia tanto la parte psíquica como la parte física de la persona que lo recibe, y a quien lo da, y además puede llenar de significado una vida, dar sentido a la propia vida.»

El apóstol Santiago (1,19) enseñaba: «Recordad esto, queridos hermanos: todos debéis estar dispuestos a escuchar».

Prestar atención, una escucha esmerada, es una manera de amar.

J. M. Alimbau

SANTORAL

28. ✚ Diumenge I d'Advent. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. Dilluns. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·luminada, vg.

30. Dimarts. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere. Santa Justina, vg. i mr.

1. Dimecres. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Champion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. VII aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. Dijous. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

3. Divendres. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes. Sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.

4. Dissabte. Sant Joan Damascè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església. Santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.; beat Francesc Gàlvez, prev. franciscà i mr. al Japó, nat a Utiel.

INTENCIONS DEL SANT PARE (desembre)

General: Perquè els nostres sofriments ens facin comprendre els sofriments.

Missionera: Perquè tots els pobles obrin les portes a Crist.

QUERIDOS ABUELOS

Estar activos es la clave

Con frecuencia nos encontramos con personas de edad avanzada que están plenamente en forma y se muestran lúcidas, llenas de iniciativas y planes de trabajo, y que necesitan

seguir siendo personas activas y lo dicen de forma muy expresiva: «Necesito sentirme útil».

En el camino de la felicidad que todos los abuelos deben empeñarse en recorrer, una de las necesidades imperiosas del ser humano adquiere enorme importancia: *sentirse aceptado*. Saber-se querido, acogido, perteneciente a algo y a alguien, sentimientos en los que se basa una correcta autoestima. Decía Eleanor Roosevelt, aquella longeva dama: «Lo que más me ha mantenido activa tanto tiempo es la necesidad de ayudar a los demás».

Estar activos al máximo es la clave. Necesitamos neutralizar el aburrimiento, una emoción negativa que nos lleva a percibir la vida tan vacía y sin sentido que nos conduce al bloqueo mental y paraliza la posibilidad de emprender iniciativas, sin duda la puerta de entrada a un cuadro depresivo.

Precisamente, la Organización Mundial de la Salud (OMS) define al anciano sano como «aquella persona cuyo estado de salud se considera no en términos de déficit sino de mantenimiento de capacidades funcionales». Hay que poner el acento, pues, no en las *pérdidas* sino en las ganancias que aún mantenemos.

En un memorable artículo, el filósofo Julián Marías escribió lo siguiente: «Los abuelos, los que llegaban a tener relación con sus nietos, eran casi siempre viejos. Ahora no lo son; llegan a esta relación en buen estado, vivos y despiertos, y con gran frecuencia duran mucho, es decir, conviven con los nietos no sólo en la infancia sino ya entrada la juventud y aun en los comienzos de la madurez». Y un refrán dice: «La edad madura es aquella en la cual uno todavía es joven, pero con mucho más esfuerzo».

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac. Estimats avis, Ed. Columna)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Missa Funeral per tots els difunts de l'any. Serveis Funeraris de Barcelona S.A. convoca tots aquells que han perdut un familiar al llarg del darrer any a la Missa que presidirà el cardenal Lluís Martínez Sistach a la Basílica de Santa Maria del Mar el proper 30 de novembre (20 h).

Novena de la Immaculada. A la Pquia. de la Concepció (Llúria 70). A les 18.30 h Rosari meditat, a les 19 h Missa amb predicació i, al final, pregària a Maria Immaculada. Dies: 29, Mn. Ramon Corts (Mercat Concepció i Associacions Eixample), solistes Concepció; dia 30: P. Jordi M. Gil, O.C. (Associacions Marianes), Coral «Veus Vives»; dia 1: Mons. Joan Godayol, bisbe emèrit (Vida Creixent, Pastoral Salut i J. Anònims), Coral Enginyers Industrials Barcelona; dia 2: P. Joan Esteve, felipó (infants i joves), Coral infantil Loreto; dia 3: fra Francesc d'Igualada, caputxí (religiosos i religioses); dia 4: Religioses Lumen Dei; dia 5 (13 h): Mn. Ramon Corts (famílies), Cor joves; dia 6: fra Valentí Serra de Manresa, caputxí.

Parròquia Mare de Déu dels Desemparats (La Torrassa de l'Hospitalet). Celebra la cloenda dels seus 75 anys d'història amb una eucaristia solemne, presidida pel cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, avui diumenge 28 de novembre (12 migdia), seguit d'un dinar de germanor.

Cicle de reflexions teològiques a la Fundació Joan Maragall. «Evangeli i pastoral de la cultura. "Sabeu entendre en quin temps esteu vivint?" (Lc 12, 56)». A càrrec de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Dies 2, 9 i 16 de desembre (7-9 vespre): Lloc: c/ València 244, 1r. Informació i inscripcions: tel. 934 880 888, www.fundaciojoanmaragall.org.

Hispania Martyr. Invita els seus socis i simpatitzants a la Missa que se celebrarà en memòria del bisbe Manuel Irurita Almandoz i altres difunts a la capella del Santíssim de la nostra Catedral el proper divendres 3 de desembre (12 h).

Nota d'agraïment a Benet XVI i als qui han col·laborat en la seva visita a Barcelona

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, s'ha reunit en el dia d'avui amb els membres del seu Consell Episcopal i han fet una valoració molt positiva de la recent visita del Sant Pare a Barcelona durant els dies 6 i 7 de novembre de 2010.

El cardenal arquebisbe i el seu Consell Episcopal desitgen expressar el seu agraïment al Sant Pare Benet XVI, que, amb les seves paraules i la seva presència, ens ha confirmat en la fe i ens ha animat a seguir en el nostre camí de cristians, revitalitzant la nostra identitat cristiana i els compromisos que estem cridats a viure en l'Església i en la nostra societat.

També desitgen expressar el seu agraïment a tots els fidels de l'arxidiòcesi i de les altres diòcesis de Catalunya, a tots els ciutadans, a les administracions, als voluntaris, als mitjans de comunicació, als veïns de la Sagrada Família i a tots els qui han col·laborat en la preparació i realització de la Visita pel bon acolliment que es va tributar al Sant Pare.

El Sant Pare va agrair l'acolliment afectuós i càlid que se li va oferir en tots els actes i va manifestar al cardenal Martínez Sistach que estava molt satisfet de la visita. El Sr. Cardenal, ja al peu de l'avió, li va reiterar l'agraïment de la diòcesi i de la societat pel bé espiritual i pastoral que ens ha fet amb la seva visita, que estarà molt present en el nostre cor i en la nostra pregària, i li va demanar que ens tingui també ben a prop en el seu cor i en la seva pregària.

L'Arquebisbat de Barcelona editarà, en els propers dies, els textos d'aquesta Visita Apostòlica de Benet XVI, per tal de facilitar-ne la divulgació i ajudar a la reflexió dels seus continguts i a portar-los eficaçment a la pràctica.

Barcelona, 12 de novembre de 2010

Celebracions litúrgiques a la Basílica de la Sagrada Família

La Basílica de la Sagrada Família ha estat dedicada a Déu per a la celebració del culte litúrgic. És propòsit del Consell Episcopal que estigui al servei del culte i també al servei de l'evangelització i de la catequesi per als milers de persones que hi entren cada dia a visitar-la, per la seva riquíssima simbologia i la seva bellesa. Tanmateix cal anar complementant la construcció exterior.

Aquest curs el secretari del Consell Episcopal, Mn. Sergi Gordo, serà la persona encarregada, amb la col·laboració del Sr. Esteve Camps, de les celebracions litúrgiques que es facin a la Basílica de la Sagrada Família. A la cripta de la Basílica hi ha la parròquia de la Sagrada Família, on es continuaran celebrant els actes de culte parroquials com fins ara.

Barcelona, 10 de novembre de 2010

Exposició de pessebres-diorames monumentals. Organitzada per la parròquia de Betlem i l'Associació de Pessebristes de Barcelona a la Rambla 109, del 21 de novembre al 2 de febrer (11-14 h i 17-21 h). Entrada especial per a grups, amb possibilitat de visita guiada. Tel. 933 183 823.

Concert de carilló. Anna Maria Reverté interpreta tangos, fados, milongues i havaneres. Palau de la Generalitat, diumenge 5 de desembre (12 h).

EXERCICIS

Recés d'Advent. «Un Déu que va voler ser home», amb Marcel Capellades. Mo-

nestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglís 55), dissabte 4 de desembre, de 10 a 17 h.

Exercicis espirituals per a preveres i diaques. Organitzats per la Unió Sacerdotal de Barcelona-St. Feliu-Terrassa. Es faran a la casa d'exercicis de Manresa del 27 al 31 de desembre, dirigits pel P. Melloni, s.j. Els interessats a participar-hi, adreceu-vos a Mn. F. Xavier Casas Ros (residència St. Josep Oriol, c/ Joan Güell, 198-200, Bcn), telèfon 933 216 246 o 659 781 722.

PELEGRINATGES

Trobada de Taizé a Rotterdam. Del 28 de desembre a l'1 de gener. L'Acollida de Barcelona organitza un autocar per viatjar en grup, que sortirà el dia 27 de Barcelona i tornarà el dia 1 després de dinar des de Rotterdam. L'inscripció (fins 1 desembre) i informació: www.acollidabcn.org, acollidabcn@gmail.com, tel. 622 069 296 (dilluns de 19 a 21 h).

PALABRA Y VIDA

Un tiempo para la esperanza

Nuestra liturgia inicia un nuevo año. El tiempo que denominamos Adviento, del que hoy celebramos el primer domingo. Tiempo que nos prepara, durante cuatro semanas, para la celebración de la Navidad, el Nacimiento de nuestro Señor Jesucristo. Durante todo el año, pero sobre todo en este tiempo litúrgico, la Iglesia pone esta súplica en los labios de los cristianos que celebran la eucaristía: «Ven, Señor Jesús». Se trata de una plegaria que nos llega de los primeros cristianos y de la que tenemos constancia en el Nuevo Testamento, en las cartas de san Pablo y en el libro del Apocalipsis.

En la sociedad actual la esperanza resulta muy problemática. Más bien se respira resignación, desencanto, frustración y a veces incluso desesperación. Nuestro mundo está muy necesitado de esperanza.

Consciente de esto, el Santo Padre Benedicto XVI ha querido dedicar a la esperanza la segunda encíclica, titulada «Salvados en esperanza». En este escrito propone a los cristianos tres «lugares» de aprendizaje y de ejercicio de la esperanza, muy oportunos para el tiempo de Adviento. El primero es la oración, como escuela de esperanza, ya que quien reza nunca está solo y no puede desesperar. El segundo «lu-

gar» es el actuar y el sufrir, que comporta la acción humana. El tercero es el Juicio final, porque —afirma el Santo Padre— «la fe en el Juicio final es por encima de todo y sobre todo esperanza, esta esperanza cuya necesidad se ha hecho evidente precisamente en las convulsiones de los últimos siglos». En este mismo texto nos dice, citando a san Pablo, que «un mundo sin Dios es un mundo sin esperanza».

La ciudad de Barcelona acogió, del 3 al 5 de octubre, el XXV Encuentro Internacional de Oración por la Paz. Uno de los puntos en el que más insistió en este encuentro interreligioso fue la necesidad de que la nueva década en la que entraremos pronto sea un tiempo de convivencia y de diálogo en todas las instancias, y no una década como la que cerramos durante la cual «el mundo ha creído más en la contraposición y en el conflicto que en el diálogo y en la paz». El texto de la «Llamada a la paz», que resume el espíritu del Encuentro, acaba con estas palabras: «Queremos entrar en la década que se abre con la fuerza del Espíritu para crear un tiempo de esperanza para el mundo. Se necesita esperanza. Y nosotros tenemos esperanza. Nuestra esperanza viene de lejos y mira al futuro. Un destino común es el único destino que puede tener la

humanidad. Que esta década pueda ser la década de la paz, del diálogo y de la esperanza».

Y en la intervención del Dr. Andrea Riccardi, en la ceremonia final del Encuentro, afirmó que «muchas de las actuales crisis políticas se explican por la ausencia de una misión por la cual se pueda vivir».

Los cristianos estamos llamados a poner esperanza en el mundo. Los valores espirituales son los que pueden generar esperanza y superar el desencanto. Creo que el Encuentro de Barcelona realmente ha generado esperanza. La esperanza que podemos «vivir juntos en un tiempo de crisis», que era el lema del Encuentro. La esperanza de superar el terrorismo. La esperanza de reducir la pobreza en nuestra sociedad y en el mundo entero.

Como también afirmó el profesor Riccardi, «tenemos la esperanza de que con la fuerza débil de la fe, podamos conducir a nuestro siglo hacia un tiempo de paz: paz en la vida de los pueblos, paz entre los pueblos, paz entre las religiones y paz en el corazón de los hombres. Esta es nuestra esperanza y nuestro sueño».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona